

(MiG) - »Kaj je s tabo, Young? Popolnoma bled si postal.« Allan Bramwell je imel prav. Prebledel sem. Trenutni slabosti in neodločnosti je bil vzrok že bežen pogled na dirlakno yamaha 750 TZ OW 31. Spomnil sem se besed Mika Hailwooda po njegovem ponovnem nastopu na Tourist Trophy. Bili je navdušen nad tem japonskim dirlalnikom, nad lego v ovinkih, izrednim pospeškom in odličnimi zavorami. Toda moral je spremeniti svoj stil vožnje, pa čeprav je na TT dvanaestkrat zmagal. Yamaha TZ 750 je le nekaj drugega kot dobi star Norton Manx 500.

Allan Bramwell mi je posodil 750-kubično yamaho. Pa ne za podrobem test. Bolj za preizkus korajče. Ta dirlalnik je tak, da povprečnega motorista globoko prevzame. Prestrahl! Da bi pa dirlal z njim, ne, to pa ne! Ta motocikel poganja namreč dvotakten štiriviljen motor z valji v vrsti, vodno hlajen in mogočno baterijo štirih odprih Mikunijevih uplinjačev. Vgrajen je v nizek cevni okvir s cantilever vzmetenjem, ki ga je zasnoval belgijski inženir Lucien Tilken, Yamaha pa do podrobnosti razvila.

Ko je Mike še aktivno dirlkal, je na tekmovanjih uničeval škornje. V ovinkih, ko je nagibal motor do same meje, je meril naklon motorja z najmanjšim prstom nog. Po vsaki dirki je imel od asfalta nacefrane prste. Pa razparane škornje seveda!

Danes je to drugačé. Dirlkači nimajo le razcefranih škornjev. Sedaj imajo na kolennih predgriajnjenih kombinezonah, saj današnji dirlalniki zmorcejo več. To je zasluga nižjih okvirjev in predvsem izpopolnjene-

Sposojeni test – yamaha 750 TZ

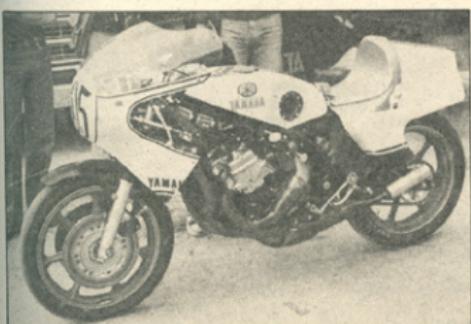
Že pogled vzbuja strah

ga vzmetenja ter dirlalnih gum brez profila, ki se zalepijo na asfalt.

Pred startom preizkusa hrbrosti sem vevel z motorja sneti aerodinamičen oklep – moje izkušnje z modernimi tekmovalnimi motorji so minimalne. Tako se mi je gota yamaha zdelala pristopejša.

Bramwell je yamaha 750 TZ spravil v pogon. Štiri izpušne cevi so grgorajoče rezgetale in oznanjale 125–130 KM. Usnjen kombinezon me je tičal. Yamaha lahko vozite le leže na velikem rezervoarju goriva. Krmilo je majhno in močno naklonjeno navzdol. Takole leže imate merilnik vrtljajev in termometer za vodo tik pred nosom. Prestavna ročica pa je, kako nerodno! na lev strani motorja. V Hailwoodovih časih so imeli motorji prestavno ročico na desni!

Yamaha 750 : dvotakten štiriviljen motor z valji v vrsti, vodno hlajen, štiri uplinjači mikuni Ø 34 in lamele med uplinjači ter valji. Moč okoli 130 KM pri 12500 vrt/min. Teža motocikla okoli 140 kg

Na ravnem delu steze sem v drugi, ali pa je bila tretja prestava, privil ročico plina. O boog! Motor je poleteł. Samo na Concordu sem še čutil take pospeške. In cvinek na koncu ravnine se mi je zazdel pol bližje kot običajno. Prednje kolo je bilo v zraku. Že do 8000 vrtljev je yamaha zelo hitra, proti 10.000 pa kar leti.

Prevozil sem deset krogov, pa se z yamaho še nisva razumela. »Počasen si bil,« me je dregnil Bramwell. Toda yamaha in jaz sva ostala v enem kosu. Je pa to zelo, zelo okretna zverina. Do 8000 vrt/min bi bil to odličen cestni motor. In ne boste verjeli. Samo 72 KM je yamaha 750 TZ dovolj, da poskoči do 240 km na h. Kaj zmore 130 KM si pa lahko kar sami predstavljate.

Gledal sem dirlače, ki vozijo 750 kubične yamahе. Kako grdo! V ovinkih ležijo s sedežem in spominjajo na akrobate v prikolicah. Včasih je bil dirlač z motorjem eno. Toda novi dirlalni motorji zahtevajo takoj, grdo, vožnjo in fante res hitro vožnjo. Po tem kar sem okusil, dvignem čelado pred Hailwoodom. Dober je, da je s tako drugačnimi motorji spet vozil na otoku Man ...«

Tako je svoje srečanje z yamaho 750 TZ OW 31 opisal Eoin S. Young.

Američani se vse bolj navdušujejo nad starimi motocikli

Veterani v Kaliforniji

Ameriški ljubitelji veteranov se enkrat na leto zberejo v kalifornijskem mestecu Visalia – Odlično organiziran klub – Antični motocikli, ki jih Evropa ni poznała

(V. P.) – CAMA je uradni naziv največjega ameriškega kluba veteranov, kritice pa pomenijo Classic And Antique Motorcycle Association. Njen ustavnatelj je veliki navdušence Frank Conley. Začetki so bili dokaj skromni, saj je Frank z veliko truda komaj uspel zbrati dva do tri ducate starih motociklov in večini ni bila ravno v zavidljivem stanju. Tudi lastniki veteranov, ki so jih tisteča sončnega dne v letu 1967 prilepili na parkirišče v Visaliju, so nejverno zmajevali z glavami.

Dvanajst let pozneje je bilo veliko parkirišča za tovorjanke in Visali premajhno za veliko število navdušencev iz vse Amerike, ki so

svoje ljubljence enkrat v letu očistili malo bolj kot ponavadi in jih pripeljali na ogled še Strelješnjim gledalcem in občudovalcem starih jeklenih kon.

Morda je pri CAMA najbolj zanimivo to, da v svojo organizacijo združujejo tako pristaše –klasičnih motociklov kot tudi navdušence nad »antičnimi« dvokolesniki, čeprav je znano, da se pristaši antičnih ponavadi držijo bolj zase. Večino sta starejši zanesenjaki, ki ne morejo pozabiti časov, ko so v svojem kraljevstvu Indiani in Harley Davidsoni.

Klasični pa se navdušujejo tudi nad evropskimi motocikli, ki so predvsem v obdobju med obema